

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărti

CRISTINA NEMEROVSCHI

.....

ZILELE NOASTRE CARE NU VOR MAI FI NICIODATĂ

ROMAN

EDITURA
HERG BENET

... care nu sunt doar cărți, sunt viață. ... care nu sunt doar cărți, sunt viață. ... care nu sunt doar cărți, sunt viață. ... care nu sunt doar cărți, sunt viață.

... care nu sunt doar cărți, sunt viață. ... care nu sunt doar cărți, sunt viață. ... care nu sunt doar cărți, sunt viață.

Dacă într-o dimineată ai deschide ochii și ai vedea că ești tot în camera ta și în patul tău, dar te-ai transformat aproape în altcineva și trebuie să iei totul de la capăt?

Ți-ar fi greu? Ai renunță?

Ai tresări, bucuros de provocarea asta?

Ți-ar fi indiferent că te-ai pierdut?

Abia spre sfârșit am înțeles că ei doi avuseseră dreptate. Noi suntem învingătorii.

Cei în interiorul căroră s-a stricat ceva, aşadar s-a trezit.

Cei care simțim totul. Cei pe care ne rănește fiecare zi, cu fiecare clipă pe care o aduce.

Cei vulnerabili și curajoși. Cei fără limite. Cei care încelează, noi cei care suntem pe de-a-ndregul în fiecare întâmplare din viața noastră.

Actorii ei, nu spectatorii.

Cei care schimbăm.

Noi, cei care trăim pentru a simți, oricât de periculos s-ar dovedi într-un final asta.

„Noi nu pierdem nimic“, spuse se Sin la un moment dat. „Ei pierd. Clipele, zilele, totul. Pentru că le iau de-a

gata, ca și cum le-ar merita. Nu luptă ca noi, pentru fiecare gură de aer, pentru fiecare dimineață în care te trezești viu, pentru fiecare zi dusă până la capăt“.

„Noi suntem cei vii, iar oamenii care rămân vii nu pot fi decât învingători.“

Așa mi-a zis.

Și n-am crezut de prima dată.

A trebuit să trăiesc totul, ca să mă conving.

„Căci este ceea ce ești, Căci este ceea ce faci, Căci este ceea ce spui, Căci este ceea ce simți, Căci este ceea ce simbolizezi, Căci este ceea ce simbolizezi“.

„Căci este ceea ce ești, Căci este ceea ce faci, Căci este ceea ce spui, Căci este ceea ce simți, Căci este ceea ce simbolizezi, Căci este ceea ce simbolizezi“.

„Căci este ceea ce ești, Căci este ceea ce faci, Căci este ceea ce spui, Căci este ceea ce simți, Căci este ceea ce simbolizezi, Căci este ceea ce simbolizezi“.

„Căci este ceea ce ești, Căci este ceea ce faci, Căci este ceea ce spui, Căci este ceea ce simți, Căci este ceea ce simbolizezi, Căci este ceea ce simbolizezi“.

„Căci este ceea ce ești, Căci este ceea ce faci, Căci este ceea ce spui, Căci este ceea ce simți, Căci este ceea ce simbolizezi, Căci este ceea ce simbolizezi“.

PRIMA PARTE: AUGUST

De sănătate am venit la sanatoriu, astăzi epușcăciunie
de sănătate.

Înțeleg și violență.
Pătrare și purtări elojană, doar purtă.

În dimineață am săzisit pe la 3, când am săzisit
peste mine. Măsură reflecției a trei pur de mănuși, după
ce plăm bine că eră un număr înălțitor, pur și simplu
înțeleg să facă nimeni, prima trei săptămâni de la moarte și sfârșit
de sănătate, picioarele se răsuflareau cu nimic și sfârșit
de sănătate răsuflare pură: foscete, umbre, zigzaguri,
sfârșit, gânduri. Amintiri vicioase. Vise, faze, suflare
de sănătate, de sănătate, de sănătate.

De fapt, moartea cuia să măsoară doar o torsosă căd
într-o sănătate la început de angine, și se spunea pește rot
depuș vară lui 2016 că va fi una din cea mai torido
și urătoare sănătate de ani, nu și zile sărbătorind că Am ador
înțeleg săzisit, ca înțeleg săzisit de apiopeștiște să zâmbe, în
țapă și văzut că mău, pendecăr decindă de la vîmene
căci de lăptănumit, urând că a doua zi urmări să fie o zi cu

1.

De când am venit la sanatoriu, am aproape numai vise erotice.

Erotice și violente.

Poate și puțin absurde, doar puțin.

În dimineață asta am adormit pe la 5, când deja se răcorise bine afară. Mirosea a început de toamnă, deși eu știam bine că era un miros înșelător, pur și simplu ceva ce aducea noaptea, printre atâtea alte chestii care te derutau constant, jucându-se sadic cu mintea ta obosită oricum de la prea multe pastile: foșnete, umbre, zgomețe neclare, gânduri. Amintiri incerte. Vise. Frici, multe frici.

De fapt, nu avea cum să miroasă deja a toamnă când eram de abia la început de august, și se spunea peste tot despre vara lui 2016 că va fi una dintre cele mai toride din ultimele zeci de ani, mai ales sfârșitul ei. Am adormit la 5, cu miroslul umed de aproape toamnă în nări, în timp ce vântul umfla perdelele demodate de la camera mea de împrumut, știind că a doua zi urma să fie o zi cu

la fel de mult soare și la fel de multă transpirație ca și aia care tocmai trecuse.

Și am visat. Sigur că am visat. De când începusem tratamentul, în primăvară, nu mai avusesem deloc nopți fără vise. În primele luni fuseseră aproape numai coșmaruri, ceea ce era firesc, îmi spusese Emilia, psihiatra mea. Până se stabilizează efectele antidepresivului, până ce creierul tău învață să funcționeze aşa, ajutat de pastile. La început se sperie și el, nu știe exact ce se întâmplă, ce-i cu schimbarea asta, mă lămurise Emilia, sperând să mă încurajeze. Nu-i reușise. Câteva săptămâni, la început, mă luptasem cu stările mele de anxietate mai puternică decât fusese vreodată, cu toată panica, încercând să amân momentul când aveam să înghit prima pastilă. Deși-mi era rău de muream, tot îmi era frică de pastilele pe care mi le prescrise. Crizele de anxietate erau greu de descris pentru cineva care nu le experimentase; pe scurt, te simțeați ca și cum pământul îți fugă de sub picioare, în cel mai realist mod cu puțință, iar toată lumea, aşa cum o știu sei cândva, se întoarce cu fundul în sus, la propriu. Nu mai poți avea pic de încredere în corpul tău. Ești convins că te-ar putea abandona oricând și se va năzări lui, în orice moment din zi sau noapte. Citisem tot ce găsisem pe net. Spre ghinionul meu, găsisem multe articole în care se vorbea despre oameni că rora li se oprișe înima după numai câteva zile de tratament cu pastilele pe care le primisem eu. Alții, pe forumuri, spuneau că pastilele le distrusesc viața, mai

Respect pentru menire și căutare

rău decât le era înainte. Că-i făcuseră legume, dependenti pentru totdeauna de substanța aia activă care se juca cu serotonina din creierul tău. Le băgam atunci la loc în cutie, mă duceam la baie să vomit puțin, pe urmă mă întorceam în camera mea și urma o noapte în care patrulam între geam și dulap, în care transpiram încontinuu și trebuia să-mi schimb din jumătate în jumătate de oră pijamaua, în care nu puteam sănătatea de două rânduri dintr-o carte, nu mă puteam uita nici măcar la câteva minute dintr-un serial ușurel, pentru proști, fiindcă mintea mea îmi trimitea semnalele ei sadice: Ana, uite cum se învârte universul cu tine. Ana, uite cum și s-a încețoșat vederea, uite cât îți este de greață, deși nu mai ai nimic în stomac... vezi ce rău îți vine să leșini? Vei leșina, și apoi vei muri. Atât de simplu. Taică-tu să te găsească de dimineață, vânătă, nemîșcată, rece, înținsă pe covor, cu pijamaua încă umedă de transpirație. Poate chiar umedă și de pipi, dacă în ultima secundă de luciditate vei înțelege că mori și că nu vei mai fi niciodată, că ăsta e sfârșitul. Da, sfârșitul pe care îl-ai imaginat că va veni când tu vei avea 80 de ani, strănepoți, că vei fi pictat toate tablourile pe care le ai în minte, că vei fi întâlnit iubirea adevărată. Aiurea. A venit doar cu 58 de ani mai devreme, mare brânză.

După una din nopțile astea fără astămpăr, în care tocisem și mama mochetei tot tropăind prin cameră, incapabilă să fac orice altceva, am luat prima pastilă. A doua zi, am luat-o și pe a doua. A treia zi, pe a treia.

Intram într-o rutină. Mi-a fost un pic rău de la ele cam o săptămână jumate, aşa cum mă avertizase Emilia, dar nu mi s-a oprit inima și nici nu m-am transformat într-o legumă. Pe la sfârșitul primăverii deja îmi era un pic mai bine. Zilele rele mai erau întrerupte și de jumătăți de zile bune. Atacurile de panică se răriseră, anxioliticele le țineam la mine peste tot mai mult ca plasă de siguranță – aveam ceva mai rar nevoie de ele.

Dar, sigur, existau și părți rele în toată povestea cu tratamentul. Ca de exemplu coșmarurile. Nu aveam genul asta de vise violente înainte, și prospectul pastilelor oricum te avertiza asupra lor, nu erau chiar o surpriză.

Emilia mă sfătuise să încerc pe cât se poate să țin minte ce visez. Pentru că la început eram complet derutată și nu știam care fusese exact cauza care-mi declanșase anxietatea – am înțeles-o abia când am fost în stare să gândesc din nou, visele astea ar fi putut teoretic să-mi spună mai multe despre fricile mele pe care nu le conștientizam. Și cam aşa a și fost. Coșmarurile mele erau personalizate întotdeauna.

Și aveau legătură cu mama. Mai mult cu moartea ei, dar, oricum, cu mama.

Mda, big surprise...

Visam și foarte multe situații limită în care trebuia să iau eu decizii pentru Cris, sora mea. De fiecare dată trebuia s-o scot din bealele care îi puneau viața în pericol. Uneori reușeam s-o salvez, alteori nu. Îi mai povesteam și ei, din când în când, visele în care apărea, dar mă lăua

Respect pentru oameni și cărți

mai mereu în râs. După mintea ei, eu mă agitam tot timpul mai mult decât era cazul. Îmi făceam prea multe griji din nimic, despicam prea mult firul în patru.

La un moment dat, fără să existe o limită clară, visele mele horror au început să fie înlăcuite de unele erotice. După vreo douăzeci de genul asta, atunci când soră-mea m-a întrebat ce transe mai am, i-am povestit și ei, iar ea, previzibil, a râs și a spus că ar trebui să fac mai mult sex. Culmea, de data asta nu avea dreptate. Viața mea alături de Dan era destul de plină și satisfăcătoare și la capitolul asta. Și a mai fost aşa timp de câteva săptămâni, până când am hotărât că era mai bine pentru amândoi să ne despărțim. Nu, nu din cauza viselor erotice.

La scurt timp după ce l-am părăsit pe Dan, tata a aflat de existența sanatoriului de la un prieten care își refăcuse sănătatea mintală acolo și m-a convins că ar fi o idee bună să merg și eu, măcar pentru vreo două săptămâni. Era destul de scump să stai acolo, dar partea bună era că nu te simțeai în niciun caz ca într-un spital pentru nebuni, ci mai degrabă ca la un hotel, cu tot confortul și toată liniștea, departe de zarva orașului și de îndatoririle de fiecare zi. Din poveștile auzite despre el, îți puteai imagina un loc rupt de lume, într-un decor de vis, în care erai lăsat în pace să te reconectezi cu părțile din tine care păreau că-ți scapă.

Să mă refac, aşa spusese tata. Să uit. Să mă redescopăr. „Reinventez“, cred că asta a fost cuvântul pe care l-a folosit el.

Azi-noapte, mai bine spus azi-dimineață, când am adormit și când dinspre pădure venea miros de toamnă, am visat ceva straniu. S-ar putea spune că a fost o împletire între genul de vise de la începutul tratamentului și cele pe care le am de când am venit aici.

Eram cu Dan; cred că într-o excursie la munte sau ceva asemănător. Ajunsesem într-un sat și ne oprisem la un conac, cu o curte uriașă, unde mulți oameni adunați pregăteau o nuntă. Eu și Dan ne-am luat o cameră, am plătit-o și am început să bem cu ei. Era haos, unii veneau, alții plecau. Aduceau oale, tacâmuri, butoaie cu vin, fețe de masă pe care să le pună pe niște buturugi și pe băncuțe de lemn. Se certau și se încurcau unii pe alții. Cum-necum, am sfârșit prin a mă îndrăgostit de un tip, care era chiar mirele pentru care pregăteau nunta. Dan plecase să parieze – nu pot să ghicesc de ce, el niciodată nu avea filme din astea în viața reală, iar eu am rămas cu tipul. Nu mai știu cum îl chama, nici dacă îmi spusese numele lui în vis. Am discutat despre toate chestiile din lume. La un moment dat, ne-a întrerupt una dintre femeile care ne și hrăniseră mai devreme – erau multe femei acolo fără vârstă, îmbrăcate în port popular, care păreau a fi toate mamele tipului mișto, de care păream eu că mă îndrăgostesc. Una din ele, cea care ne întrerupsese, ne-a adus un pui de crocodil, să avem grija de el. Era mic, mic și frumos. Verde aprins, cu coada scurtă. Un fel de mini-crocodil. Tipul mișto a zis că trebuie neapărat să avem grija de el, de crocodil,

Respect pentru oameni și cărți

că e cavalerul de onoare și, dacă pătește ceva, totul se duce dracului. Tipul mișto părea și nu părea încântat că se însoară. Uneori vorbea tandru despre mireasă, alteori părea să fi uitat că mai există și ea pe lume. O ciudătenie de care îmi dau seama abia acum, când sunt pe cale să uit visul, este că mireasa nu a apărut nicicum până în momentul ceremoniei. Nici nu mă întrebam cum arată. Crocodilul mic și frumos a început și el să vorbească cu noi, ne-a spus că trebuie să fim întotdeauna cei ce suntem meniți să fim, și să lăsăm deoparte ipocrizia, ce așteaptă lumea de la tine în general, pentru că din cauza ei pot să-ți iasă pete roșii pe piele. Până la urmă, l-am închis în baie, eu și tipul mișto, și am început să ne-o tragem. Acum, dacă mă gândesc, chiar nu prea era genul meu. Era mișto într-un fel ciudat, fără a fi din ca-le-afară de frumos și de sexy. Mai degrabă, arăta banal; un pic de inocență și de umor dădeau sarea și piperul... S-a întors Dan de la pariuri, ne-a prins făcând sex și s-a supărat. Tipul mișto a zis că îi e foarte somn, a plecat să bea ceva și să se bage la somn, să fie fresh a doua zi la nuntă. Eu am plecat să mă cert cu Dan/să-l împac pe Dan. Am băut și am socializat cu nuntașii, care ne-au tot dat să mâncăm. Se simțea jigniți când îi refuzam și îmi spuneau că trebuie să mănânc tot, să mă antrenez pentru a doua zi, că venise o oală cu patruzeci de mii de sarmale. În timp ce Dan se îmbuiba, mi-am amintit că am lăsat crocodiluțul în baie. M-am dus să-l eliberez, dar evadase și nu era nicăieri. Am găsit-o pe femeia care

ni-l dăduse în grija – sau pe una asemănătoare cu ea, care ne-a povestit că tipul mișto era adoptat și că venise de pe o altă planetă, în satul lor, când era doar un țânc. M-am gândit că sunt eliberată de orice vină. Era firesc să mă îndrăgostesc de el, dacă era extraterestru.

Dan începuse să vomite de la prea multă mâncare și băutură, aşa că am plecat să caut camera noastră sau una în care ne puteam odihni. N-am mai găsit-o pe a noastră; în schimb, am găsit o lăda uriașă de zestre, pe care era aşternută o pătură lăuoasă și roșie. Pe ea dormea tipul mișto, cu crocodilul în brațe. M-am bucurat că-s bine amândoi. M-am întins pe jos și am adormit.

Cred că e tare ciudat să visezi că dormi în timp ce dormi. Nu mi s-a întâmplat de prea multe ori să visez asta. Nu țin minte exact ce am făcut în vis, eu, Ana cea reală, în timp ce Ana ailaltă dormea. Nu știu dacă a fost cât o pauză de reclame sau cât să fumezi o țigară. Într-un anumit punct m-am trezit – în vis – și totul s-a reluat de acolo. Venise ziua nunții. Eu și Dan încă nu ne împăcasem. Am plecat să mă plimb singură prin curte, ba chiar și prin împrejurimi. Am intrat în pădure. M-am gândit la luna roșie, care devenise obsesia viselor mele. Era săngerie și mare, plină, de fiecare dată, și colora totul cu lumina ei roșie. Copacii, oamenii, lacurile, clădirile. Nu știam ce semnifică. Emilia spunea că roșul, când ești pe tratament, de obicei te trimit cu gândul la o amenințare. Cu toate astea, de fiecare dată când îmi apărea luna roșie în vis, devineam calmă, împăcată, ca